

denne tvangsmæssige medicinering, skal den vel være hele livet, og hvis det er noget, der skal foregå på livstid, hvordan vil man så resten af en persons liv sikre, at vedkommende får sin medicin? Hvis det er noget med, at det skal foregå hver uge, er det jo et ret groft indgreb, kan man sige; hvis det er noget, der skal ske hvert 10. år, er det måske mindre groft.

Men det første spørgsmål er altså: Hvor længe virker denne medicin?

Det andet spørgsmål er: Hvad vil man gøre, hvis personen udebliver fra at få fyldt depoterne op igen? En person, der er i medicinsk behandling, skal ind og have fyldt depoterne op, når medicinens virkeperiode er gået. Hvordan vil man sikre sig det, og hvad nu, hvis personen udebliver? Hvad er det for tvangsmæssige foranstaltninger, som forslagsstillerne forestiller sig, man skal tage i brug? Der står tvangsmæssig medicinering. Hvad er det for en tvang, man ønsker at bruge? Hvad er det for en tvang, man er villig til at bruge?

Det er nogle af de spørgsmål, som jeg synes skal afklares, inden man kan forholde sig helt seriøst til forslaget.

Men intentionerne og ideerne om en eller anden form for medicinering, der gør, at disse personer lader være med at begå disse forbrydelser, støtter vi fuldt ud i Fremskridtspartiet, og vi ser frem til en konstruktiv udvalgsbehandling, og vi ser også positivt på forslaget. Men der er mange ubesvarede spørgsmål.

Søren Søndergaard (EL):

Hvis man har en meget enkel holdning til spørgsmålet om sædelighedsforbrydelser mod børn, kan man sikkert også finde en meget enkel løsning: Forbrydere er forbrydere, og forbrydere skal straffes hårdt. Og gør man ikke det, så er det slapt, som hr. Kristian Thulesen Dahl sagde.

Problemet er jo bare, at det ikke er så enkelt, idet det problem, vi har at gøre med her, er, at forbryderne selv er ofre – ikke i en eller anden abstrakt forstand, men ofte i en meget konkret forstand, idet mange af de mennesker, der gennemfører seksuelle forbrydelser mod børn, er mennesker, der selv er blevet seksuelt misbrugt i deres barndom, og en af konsekvenserne af, at man bliver seksuelt misbrugt, er jo netop, at man får et forstyrret forhold til et naturligt seksualliv, dvs. et seksualliv, som ikke er skadende for andre.

Derfor straffer man altså ikke bare forbryderen, men også offeret: Forbryderne er ofre, og

ofrene bliver forbrydere. Det er det, der er det egentlige problem i denne debat.

Vi støtter ikke forslaget om tvungen kastration, og det gør vi ikke af flere grunde, bl.a. af den grund, at konsekvenserne er ukendte. Jeg vil her henvise til et brev, som Sundhedsstyrelsen har sendt som et svar på en række spørgsmål, der er stillet gennem Retsudvalget, og hvori man bl.a. skriver:

»Sammenfattende kan Lægemedlafdelingen ikke afvise, at langtidsbehandlingen med Decapeptyl og andre GnRH-agonister kan bevirke irreversibel påvirkning af testikelfunktionerne.«

På godt gammeldags dansk betyder det, at man ikke kender langtidsvirkningerne, og det vil sige, at det forslag, der er tale om her, er et forslag om at foretage medicinske eksperimenter på en gruppe af mennesker, der selv har været ofre. Det kan Enhedslisten ikke støtte.

Men samtidig er det klart, at Enhedslisten absolut kan støtte, at man gør alt for at bryde den onde cirkel, som eksisterer mellem forbrydere og offer og offer og forbryder, og dér mener vi, det er helt andre steder, man skal rette blikket, end mod tvungen kastration. Vi mener bl.a., at man skal se på erfaringerne fra Canada, hvor samtalerapi indgår som et centralt led i behandlingen, og hvor det netop handler om at nedbryde den facade, som det oprindelige offer stiller op foran sig selv, og som er medvirkende til at fortrænge, at vedkommende gør andre til ofre.

Vi har gennem Retsudvalget stillet en række spørgsmål om, hvordan behandlingen foregår i Danmark, og vi har flere på tapetet, og vi glæder os til at se det initiativ, som kommer fra Justitsministeriet, og vil i den forbindelse selvfølgelig også fremlægge vores præcise forslag.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Et flertal af ordførerne har her fra talerstolen ikke andet så i hvert fald klart givet udtryk for, at de for det første finder, at det er ganske forfærdeligt, at der sker sexforbrydelser, og for det andet, at der skal tages nye initiativer i kampen mod disse forbrydelser, specielt i gentagelsestilfælde. Når der er tale om overgreb mod børn, er det, der foregår, naturligvis særlig bekymrende – i den forstand, at man kan bekymre sig for, om indsatsen for, at der skal gøres noget og føres en skrappere kurs, er til stede.

Spørgsmålet er så, hvad man skal gøre, og dér er den ene mulighed, som har været diskuteret, i